

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Krajčoviča a sudcov JUDr. Ing. Antona Jakubíka a JUDr. Libora Duľu v trestnej veci obžalovaného **V. K.**, pre zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. a iné na verejnom zasadnutí 29. novembra 2011 v Bratislave o odvolaní obžalovaného V. K. a prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica z 25. marca 2011, sp. zn. BB 4 T 35/2010, takto

r o z h o d o l :

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 3 Tr. por. napadnutý rozsudok sa **zrušuje vo výroku o treste.**

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por. sa obžalovaný V. K.

o d s u d z u j e

podľa § 329 ods. 2 Tr. zák., s použitím § 38 ods. 3 Tr. zák. a § 36 písm. j/ Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. sa obžalovaný pre výkon uloženého trestu zaraďuje do ústavu na výkon trestu z minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 56 ods. 1 Tr. zák. sa obžalovanému ukladá peňažný trest vo výške 1500 eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, ustanovuje náhradný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 3 Tr. zák. s prihliadnutím na ust. § 36 písm. j/ Tr. zák. ukladá aj trest zákazu činnosti v súvislosti s výkonom funkcie verejného činiteľa v trvaní 4 (štyri) roky.

II. Podľa § 319 Tr. por. Tr. por. odvolanie obžalovaného V. K. sa z a m i e t a.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom uznal Špecializovaný trestný súd (ďalej len ŠTS) obžalovaného K. za vinného zo zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, 2 Tr. zák., ktorého sa dopustil tak, že

dňa 09. 12. 2008 v čase o 09.48 h. v P. v budove Okresného riaditeľstva PZ v priestoroch Okresného dopravného inšpektorátu v miestnosti č. 310, ktorá slúžila ako kuchynka, ako príslušník zaradený do funkcie staršieho referenta oddelenia bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky a dopravných evidencií na ODI OR PZ Prešov, ako správny orgán riešiaci dopravné priestupky prijal v súvislosti s prejednaním priestupku a vydaním rozhodnutia pod sp. zn. Č. p. : ORP-P-907/DI-3-2008 od J. G. úplatok vo výške 3.000,- Sk (99.58 €), ktorého sa dopustil dňa 17. 10. 2008, kedy viedol osobné motorové vozidlo zn. Škoda 105 S ev. č. P. v obci F. pod vplyvom alkoholu s hladinou 1,12 mg/l alkoholu v dychu, za čo mu uložil pokutu vo výške 15.000,- Sk (497.91 €) a zákaz činnosti riadiť motorové vozidlá v trvaní 12 mesiacov.

Za to obžalovanému ŠTS uložil podľa § 329 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 3 Trestného zákona, vzhľadom na ustanovenie § 36 písm. j) Trestného zákona a § 39

ods. 1, ods. 3 písm. d) Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 24 (dvadsaťštyri) mesiacov. Výkon tohto trestu podľa § 49 ods. 1 písm. a/, § 50 ods. 1 Tr. zák. podmienčne odložil na skúšobnú dobu v trvaní štyroch rokov.

Zároveň bol obžalovanému uložený podľa § 56 ods. 1 Tr. zák. peňažný trest vo výške 1500 eur s náhradným trestom odňatia slobody vo výmere šesť mesiacov, a podľa §§ 61 ods. 1, ods. 2, 38 ods. 3 a 36 písm. j/ Tr. zák. trest zákazu činnosti v súvislosti s výkonom funkcie verejného činiteľa v trvaní 4 roky.

Podľa § 289 písm. a/ Tr. por. ŠTS obžalovaného oslobodil spod obžaloby pre skutky, ktorých sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že

1) v presne nezistenom čase v období od 18. marca 2006 do 4. mája 2006 v P. v budove Okresného riaditeľstva PZ v priestoroch Okresného dopravného inšpektorátu v kancelárii č. 314, ako policajt služobne zaradený na ODI OR PZ Prešov, si vyžiadal od J. H. úplatok v presne nezistenej výške za to, že mu ako správny orgán prejednávajúci dopravné priestupky v rámci správneho konania za jazdu pod vplyvom alkoholu zníži možnú sankciu za priestupok na spodnú hranicu, požadovaný finančný úplatok aj prevzal a za priestupok mu svojim rozhodnutím Č. p. : ORPZ-274/DI-2-2006-P zo dňa 18.04.2006 uložil dohodnutú sankciu a to zákaz činnosti riadiť motorové vozidlá na dobu 3 mesiacov a pokutu vo výške 10.000,- Sk (331,93 €), po uplynutí polovice trestu zákazu činnosti rozhodol o upustení od zvyšku výkonu tohto trestu, čím takto ako príslušník PZ pri prejednávaní priestupku porušil svoje povinnosti policajta uvedené v ustanovení § 48 od. 3 písm. a), f), i) zák. č. 73/98 Z. z. o štátnej službe príslušníkov PZ, SIS, ZVaJS SR a ŽP,

4) dňa 02. februára 2009 v čase o 08.43 h v P. v budove Okresného riaditeľstva PZ v priestoroch Okresného dopravného inšpektorátu v miestnosti č. 310, ktorá slúži ako kuchynka, ako policajt zaradený na ODI Prešov, prostredníctvom občianskej zamestnankyne PZ M. L. od P. A. prijal úplatok vo výške 100,- € a fľašu alkoholu nezistenej značky za to, že ako správny orgán prejednávajúci dopravné priestupky v rámci správneho konania pod Č. p. : ORP-P-739/DI-2-2008, kde priestupcom bola A. A., ktorá dňa 21. 11. 2008 v Prešove spôsobila malú dopravnú nehodu, znížil výšku uloženej sankcie za spáchaný priestupok, ktorý bol ním prejednaný, čím takto ako príslušník PZ pri prejednávaní priestupku porušil svoje povinnosti policajta uvedené v ustanovení § 48 ods. 3 písm. a), f), i) zákona Č. 73/98 Z. z. o

štátnej službe príslušníkov PZ, SIS, ZVaJS SR a ŽP,

ktoré prokurátor kvalifikoval ako zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1, písm. a) Trestného zákona, pretože nebolo dokázané, že sa stali skutky, pre ktoré je obžalovaný stíhaný.

Podľa § 285 písm. b/ Tr. por. ŠTS oslobodil obžalovaného spod obžaloby pre skutok, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že

2) dňa 9. decembra 2008 v čase 08.13 h v P. v budove Okresného riaditeľstva PZ v priestoroch Okresného dopravného inšpektorátu v miestnosti č. 310, ktorá slúži ako kuchynka, prijal prostredníctvom M. S. od P. V. úplatok vo výške 2.000,- Sk (66.39,- €) za to, že ako príslušník PZ služobne zaradený na Okresný dopravný inšpektorát Okresného riaditeľstva PZ Prešov vybaví úspešné absolvovanie záverečných skúšok v rámci vodičského kurzu pre dve doteraz nestotožnené ženy, ktoré mali absolvovať tieto skúšky za prítomnosti skúšobného komisára OR PZ ODI Prešov v presne nezistený deň,

ktorý prokurátor kvalifikoval ako zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1, písm. a) Trestného zákona, pretože skutok nie je trestným činom.

Špeciálny prokurátor (ďalej len prokurátor) podal odvolanie proti rozsudku ústne do zápisnice, a to vo vzťahu k odsudzujúcemu výroku o vine a proti výroku o treste, ako aj proti oslobodzujúcemu výroku o vine (obom oslobodzujúcim výrokom).

Odvolanie prokurátor odôvodnil písomným podaním z 13. mája 2011, v ktorom rekapituluje výrok o odôvodnenie napadnutého rozsudku a ďalej dôvodí a navrhuje:

„S rozhodnutím Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, sa nestotožňujem.

Prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. sa dopustí verejný činiteľ, ktorý v úmysle spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech vykonáva svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu.

Vykonávať právomoc odporujúcim zákonu znamená porušovať alebo obchádzať zákony alebo právne predpisy vydané na jeho podklade. Verejným činiteľom podľa § 128 ods. 1 Tr. zák. je aj príslušník ozbrojených síl, ak sa podieľa na plnení úloh spoločnosti a štátu a používa pritom právomoc, ktorá mu bola v rámci zodpovednosti za plnenie týchto úloh zverená. Je nespochybniteľné, že obžalovaný bol zaradený ako policajt Okresného dopravného inšpektorátu OR PZ v Prešove a bola mu zverená právomoc prejednávateľ dopravné priestupky ako správny orgán. Jeho povinnosťou bolo okrem dodržiavania Zákona o priestupkoch a Zákona o správnom konaní, dodržiavať aj ustanovenia zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov PZ, SIS, ZVJS SR a ŽP, teda plniť svedomite úlohy, ktoré mu boli uložené zákonmi a pokynmi nadriadených, zdržať sa konania, ktoré by mohlo viesť k stretu dôležitého záujmu štátnej služby s osobnými záujmami, vykonávať štátnu službu nestranne. Z toho teda vyplýva, že keď prejednával dopravné priestupky, vystupoval ako verejný činiteľ, preto súd nemal dôvod vypustiť túto právnu kvalifikáciu.

Nebol tiež dôvod na postup súdu, ktorým mimoriadne znížil trest odňatia slobody obžalovanému. Súd nekonkretizoval, prečo zvolil takýto postup, pri svojom rozhodnutí, citoval len ustanovenie § 39 ods. 1 Tr. zák., preto nie je jasné, prečo by použitie zákonom stanovenej trestnej sadzby bolo pre obžalovaného neprimerane prísne. Toto ustanovenie sa má použiť len vo výnimočných prípadoch u tých páchatel'ov, u ktorých by uloženie trestu v rámci trestnej sadzby nezodpovedalo konkrétnym okolnostiam prípadu alebo pomerom páchatel'a. Takýmito okolnosťami budú najmä inak poľahčujúce okolnosti, za predpokladu, že ich rozsah alebo význam prekračujú hranice bežné pre priznanie statusu poľahčujúcich okolností, napr. osobné pomery páchatel'a, silné citové rozrušenie, nevyliciteľná choroba páchatel'a a pod. Mimoriadnymi okolnosťami sú okolnosti, ktoré sa pri posudzovanej trestnej činnosti bežne nevyskytujú, pomermi páchatel'a sa rozumejú okolnosti bezprostredne súvisiace s osobou páchatel'a, ktoré nesúvisia s trestným činom a existujú v čase rozhodovania o ňom. Súd pri rozhodovaní o mimoriadnom znížení trestu musí zistiť nielen skutočnosti nasvedčujúce mimoriadnym okolnostiam prípadu alebo pomerom páchatel'a, ale aj odôvodniť, prečo považuje uloženie trestu v rámci trestnej sadzby za neprimeranú. V napadnutom rozsudku však vyššie uvedené dôvody absentujú.

Pri rozhodovaní o skutku v bode 1/ obžaloby nebol dôvod na spochybnenie výpovede svedka J. H.. Som toho názoru, že tento svedok práve na hlavnom pojednávaní nehovoril pravdu. V prípravnom konaní pri svojom výsluchu, taktiež ani pri konfrontácii

s obžalovaným v prítomnosti advokátov, ale ani na hlavnom pojednávaní neuviedol, že by bol naňho robený psychický nátlak. Takto súd usúdil len z dôvodu, že svedok bol pred výsluchom vyťažovaný operatívnym pracovníkom polície. Mgr. E. H. toto vyťažovanie vykonal v súlade s predpismi, preto jeho konanie nemožno posúdiť ako psychický nátlak.

Taktiež nesúhlasím s rozhodnutím o oslobodení obžalovaného zo skutku v bode 4/ obžaloby. Nebol vôbec dôvod na spochybnenie výpovede svedkyne M. L. na hlavnom pojednávaní ani spochybnenie obrazovo-zvukového záznamu zachytávajúceho rozhovor medzi obžalovaným a svedkyňou L.. Predmetný skutok sa mal stať dňa 2.2.2009, svedkyňa bola vypočutá 11.8.2009 a 11.12.2009 bola vykonaná konfrontácia medzi ňou a obžalovaným. Pri všetkých úkonoch boli prítomní obhajcovia obžalovaného. Ak vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní konanom v dňoch 23.-24.11.2010 obžalovaná uvádzala nepresnosti, tieto vysvetlila tým, že sa pre odstup času na presné okolnosti nepamätá. Taktiež vysvetlila, prečo v obrazovo-zvukovom zázname uvádza meno "K.". Som toho názoru, že uvedený skutok je nespochybniteľne preukázaný výpoveďami všetkých svedkov, ktorí sa na ňom zúčastnili, ako aj obrazovo-zvukovým záznamom, pričom si myslím, na rozdiel od názoru súdu, že bol kompletný. Nebol dôvod nahrávať a predkladať do spisu obrazovo-zvukový záznam z rozhovorov, ktoré už nesúvisia s trestnou činnosťou.

Rozhodnutie súdu o oslobodení obžalovaného zo skutku v bode 2/ obžaloby nepovažujem taktiež za zákonné. Je nepochybné, že obžalovaný mal dosah na vybavenie skúšok na vodičský preukaz, pretože skúšok sa zúčastňovali jeho kolegovia ako skúšobní komisári a prevzal 2.000,- Sk od svedka M. S. za to, že vybaví úspešné absolvovanie záverečných skúšok v rámci vodičského kurzu pre dve neznáme ženy. Zrejme tak aj urobil, pretože nikto opak nereklamoval.

Mám za to, že dokazovaním v prípravnom konaní ako aj na hlavnom pojednávaní bolo nepochybne preukázané, že obž. mjr. V. K. sa dopustil dvojnásobného zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., na skutkovom základe, ako je to uvedené v obžalobe.

Preto sa odvolaním domáham, aby Najvyšší súd SR podľa § 317 ods. 1 a § 321 ods. 1 písm. c/, písm. e/ Tr. por. zrušil mnou napadnutý rozsudok Špecializovaného trestného súdu

v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vrátil vec prvostupňovému súdu na nové konanie a rozhodnutie.“

Obžalovaný podal odvolanie podaním obhajcu z 8. apríla 2011 a odôvodňuje ho následným podaním z 13. júna 2011. V odvolaní napáda odsudzujúci výrok pre samotné uznanie viny, na základe čoho žiada a na podporu čoho argumentuje:

„Žiadam, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a v zmysle § 322 ods. 3 Tr. poriadku, aby sám vo veci rozhodol tak, že ma spod obžaloby oslobodí v zmysle § 285 písm. b) Tr. poriadku, pretože skutok nie je trestným činom.

Svojim odvolaním napadám výrok, ktorým som bol uznaný vinný na tom skutkovom základe, že dňa 9. 12. 2008 v čase od 9,48 hod. v Prešove v budove Okresného riaditeľstva PZ, v priestoroch Okresného dopravného inšpektorátu v miestnosti č. 310, ktorá slúžila ako kuchynka, som ako príslušník zaradený do funkcie staršieho referenta Oddelenia bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky a dopravných evidencií na ODI OR PZ Prešov, ako správny orgán riešiaci dopravné priestupky, prijal v súvislosti s prejednaním priestupku a vydaním rozhodnutia pod sp. zn. ČP ORP-T-907/DI-3-2008 od J. G. úplatok vo výške 3.000,-Sk (99,58 Eur), ktorého sa dopustil 17.10.2008, kedy viedol osobné mot. vozidlo zn. Škoda 105S, ev.č. P. v obci F. pod vplyvom alkoholu s hladinou 1,12 miligramov/l alkoholu v dychu, za čo som mu uložil pokutu vo výške 15 000 Sk (497,91 Eur) a zákaz činnosti riadiť motorové vozidlá v trvaní 12 mesiacov. Teda v súvislosti zaobstarania vecí všeobecného záujmu som prijal úplatok podľa § 329 odst. 1, odst. 2 Tr. zákona, za čo mi bol udelený trest odňatia slobody vo výmere 24 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 4 roky a peňažný trest vo výške 1,500 Eur. Pre prípad zmarenia výkonu peňažného trestu bol mi stanovený náhradný trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov. Rovnako mi bol aj uložený trest zákazu činnosti v súvislosti s výkonom funkcie verejného činiteľa v trvaní 4 rokov.

Moje odvolanie sa netýka výrokov, ktorými ma súd oslobodil.

Z vykonaného dokazovania z výstupu svedka J. G., aj z okolností, o ktorých som vypovedal na hlavnom pojednávaní vyplýva, že samotné prevzatie peňazí nemalo nijaký vplyv na rozhodnutie o priestupku, pretože poškodený G. bol uzročený už dopredu, aký

trest mu hrozí a bol mu v zmysle zákona aj zákonný trest uložený. Toto vyplýva aj zo spisového materiálu, ktorý bol súdu predložený.

Peniaze som použil na posedenie s advokátom, ktorý mal v ďalšom G. pomôcť a to mimo môjho rozhodovania, navyše som túto skutočnosť, že budem rozhodovať len podľa zákona, aj G. oznámil, čo on potvrdil aj vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní.

Sám osobne nemám pocit, že by som tieto peniaze prijal v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu a ako verejný činiteľ, aby som naplnil znaky zločinu prijímania úplatku podľa § 329 odst. 1, odst. 2 Tr. zákona. Vznikli pochybnosti, moje tvrdenie nebolo nijakým spôsobom vyvrátené, a preto tvrdím, že som nenaplnil znaky zločinu prijímania úplatku a už vôbec nie v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu.

Zákonný pojem všeobecného záujmu je na ústavnej úrovni stotožnený s pojmom verejného záujmu, ktorý prináša prospech (majetkový, alebo iný) všetkým občanom, alebo mnohým občanom a nie jednotlivcom. Za prijatie úplatku v súvislosti obstarávaním vecí všeobecného záujmu nemožno považovať situáciu, v ktorej bol úplatok prijatý v súvislosti so zabezpečením individuálneho záujmu. V tejto súvislosti poukazujem na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 18. 10. 2000 sp. zn. 4Tz 22/2000. Najvyšší súd SR z 2. júna 2008, sp. z. 1 Tdo Vš-4/2007 v spojení s rozsudkom NS SR sp. zn. 1 Toš 5/2007 z 19. apríla 2007.

Vzhľadom na vyššie uvedené žiadam, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok v zmysle § 322 odst. 3 Tr. poriadku, aby sám vo veci rozhodol tak, že ma pod obžaloby oslobodí v zmysle § 285 písm. 5 Tr. poriadku, pretože skutok, pre ktorý som bol uznaný vinným nie je trestným činom.“

Obžalovaný a prokurátor sa navzájom ku svojim odvolaniam nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd) ako odvolací súd špecializovaného trestného súdu (§ 315 veta druhá Tr. por.), keďže nezistil dôvod na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo 3 Tr. por., preskúmal podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť odvolaním napadnutých výrokov rozsudku ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadol podľa naposledy označeného ustanovenia len vtedy, ak by odôvodňovali podanie

dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Takto zistil nasledovné:

Odvolanie prokurátora napáda skutkové zistenia v rozsahu oslobodzujúceho výroku rozsudku, a to v časti spojenej s dôvodom oslobodenia obžalovaného podľa § 285 písm. a/ Tr. por. (sčasti aj pokiaľ ide o výrok o oslobodení podľa § 285 písm. b/ Tr. por.).

Ide o tvrdené chyby, skúmateľné len na základe odvolacích námietok, keďže nedostatky skutkových zistení (vrátane záveru súdu o nedokázaní skutku) nemôžu odôvodniť podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. (vymedzenie rozsahu revízneho princípu v ustanovení § 317 ods. 1 veta druhá Tr. por.).

Odvolacie námietky v tomto smere celkovo napádajú záver súdu o nedokázaní toho, že sa skutok stal, a to v oboch dotknutých prípadoch, pričom poukazujú aj na konkrétne dôkazy, ktoré prokurátor považuje za rozhodujúce pre opačný výsledok.

Vo vzťahu k výroku o skutku v bode 2/ obžaloby (oslobodenie podľa § 285 písm. b/ Tr. por.) prokurátor skutkovo namieta (obsahovo) konštatáciu súdu prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku, že nebolo dokázané vybavovanie vodičských skúšok pre neznáme ženy obžalovaným u skúšobných komisárov, ani jeho úmysel tak učiniť.

Odvolacie námietky obžalovaného sa v skutkovej oblasti týkajú príčinnej súvislosti ním prijatých prostriedkov s jeho predchádzajúcou rozhodovacou činnosťou v priestupkovej veci J. G..

Najvyšší súd po preskúmaní takto zameraných odvolacích námietok zistil:

Vo vzťahu k záverom o nedokázaní stania sa skutkov, ktoré mali byť spáchané jednak od 18. marca 2006 do 4. mája 2006 a jednak 2. februára 2009, nemožno súdu prvého stupňa z hľadiska okruhu vykonaných dôkazov, spôsobu ich vykonania, rozsahu získaných dôkazných informácií, ani z hľadiska dôkazných hodnotiacich úvah s ich negatívnym výsledkom vo vzťahu k dokázaniu skutku, nič vytknúť. Odvolací súd v tomto smere v celom rozsahu odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktorého dopĺňanie v širšom rozsahu

by bolo nadbytočné a duplicitné.

Iný uhol pohľadu prokurátora na hodnotenie dôkazov zodpovedá jeho postaveniu strany (žalobcu) v súdnom konaní. Ak súd dôsledne vychádzal pri dôkaznom hodnotení zo zásady „in dubio pro reo“, je práve takýto prístup jeho povinnosťou.

K obsahu odvolania prokurátora v tejto jeho časti je potrebné ku skutku v bode 1/ obžaloby len uviesť, že účelom operatívneho predprocesného zisťovania informácií podľa § 17a zák. č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov nie je usmerňovať svedka pre následnú výpoveď pred vyšetrovateľom (navyše klamným) naznačovaním, že je obrazovo a zvukovo zaznamenaný, a obsah svedeckej výpovede mjr. H. skutočne v tomto smere spochybňuje výpoveď svedka H. z prípravného konania.

Ku skutku v bode 4/ obžaloby odvolací súd vo vzťahu k obsahu odvolania prokurátora uvádza, že obrazovo-zvukový záznam z 2. februára 2009 skutočne zobrazuje dve po sebe nasledujúce stretnutia obžalovaného so svedkyňou L., pričom prvé z nich bolo zakončené odchodom svedkyne z kuchynky s inkriminovanou taškou. U druhého, bezprostredne nasledujúceho stretnutia bol zaznamenaný len jeho úvod, umožňujúci identifikáciu oboch osôb a potom sa záznam končí.

Bola teda oprávnená požiadavka súdu na poskytnutie zvyšnej časti záznamu na účel komplexného vyhodnotenia obsahu vzájomnej komunikácie obžalovaného a svedkyne. Táto požiadavka však nebola splnená.

Na základe spoľahlivo dôkazne zistených skutočností, najmä okolností donesenia tašky svedkyňou L. až niekoľko dní po prejednaní predmetného priestupku, a to napriek „reklamácii“ P. A. u E. J., ku ktorej došlo v čase po uložení pokuty a zákazu činnosti A. A. obžalovaným 27. januára 2009 (pričom tašku mala podľa vlastnej výpovede odovzdať na druhý deň po jej prevzatí), a tiež na základe uvádzania mena „K.“ svedkyňou L. pri zaznamenanom rozhovore je skôr pravdepodobné, že išlo o vecnú súvislosť s iným prípadom, než pre ktorý bolo v tejto trestnej veci vznesené obvinenie a podaná obžaloba. Je potrebné súhlasiť so súdom prvého stupňa, že za uvedených okolností nie je vo vzťahu ku skutku v bode 4/ obžaloby preukázané, že svedkyňa L. odovzdala obžalovanému tašku, ktorú prevzala od P. A..

Aby bolo alternatívne možné skutok pri zachovaní jeho totožnosti považovať za dokázaný v zmenenej podobe, musela by byť identifikovaná priestupková vec „K.“ a tiež preukázané reálie poskytnutia úplatku v prvej fáze jeho odovzdávania (od primárneho úplatcu svedkyňi L.), vo vzťahu k zneužívaniu právomoci verejného činiteľa potom jeho konkrétny spôsob a následok (neoprávnené zvýhodnenie priestupcu).

Vo vzťahu k týmto skutkom (body 1/a 4/ obžaloby) nezistil odvolací súd chyby rozhodnutia alebo konania, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Tým bol odvolací prieskum v rozsahu určenom ustanovením § 317 ods. 1 Tr. por. ohľadom uvedených skutkov vyčerpaný.

Odvolanie obžalovaného v obsahovej časti (v skutkovej oblasti), namietajúce súvislosť jeho rozhodovania o priestupku a prevzatia 3000 Sk od svedka G. (skutok 3 obžaloby, odsudzujúci výrok rozsudku) je jeho účelovou (zákonne prípustnou) obranou, s ktorou sa odvolací súd nestotožňuje. Obsah obrazovo-zvukového záznamu v tomto smere jednoznačne zapadá do mozaiky skutkových reálií, zistených prevyšujúcim dokazovaním (podrobne je obsah vykonaných dôkazov popísaný v odôvodnení napadnutého rozsudku). Bezprostredná časová nadväznosť ponuky poskytovateľa úplatku (a jej akceptácie obžalovaným) na ubezpečenie G. zo strany obžalovaného, že keby sa dalo, tak by sa to vybavilo „inakšie“, nevzbudzuje pochybnosti o spojitosti finančného plnenia s rozhodnutím o priestupku.

Zmienka obžalovaného o predchádzajúcom prepití bližšie neurčenej sumy s tretími osobami nemá vecne – logické opodstatnenie, keďže by tu obžalovaný vystupoval v úlohe predbežného „sponzora“ ním prejednávaného priestupcu (G.) a je zjavne len sprievodným alibizmom pri určení výšky úplatku obžalovaným v reakcii na tomu zodpovedajúcu výzvu úplatcu. Nezodpovedá vyššie uvedená okolnosť ani odvolaciemu tvrdeniu, že obžalovaný prepil obdržané prostriedky s G. advokátom až následne. Navyše, ani takáto verzia porozhodovacej pomoci poskytovanej priestupcovi osobou, ktorá rozhodla o postihu za priestupok, by nebola pri hodnotení dôkazov akceptovateľná (v konečnom dôsledku, ani by na trestnosti činu nič nezmenila).

Aj keď teda (ako je uvedené aj ďalej), nebolo prijatie úplatku odmenou

za preukázateľné zvýhodnenie J. G. rozhodnutím o ním spáchanom priestupku, ktorého (rozhodnutia) nezákonnosť nemožno konštatovať, príčinná súvislosť poskytnutia peňažných prostriedkov obžalovanému s dotknutým rozhodnutím je dokázané. Ide o výsledok (z prísne úžitkového pohľadu) iracionálnej korupčnej aktivity postihnutého priestupcu, a to po zo strany obžalovaného uistení o zabezpečení priaznivejšieho výsledku konania pre svedka, ak by to bolo možné.

Prevyšujúci obsah odvolania prokurátora vo vzťahu k výroku o vine, ako aj prevyšujúci obsah odvolania obžalovaného, smerujúci tiež proti tomuto výroku, sa týka právnej kvalifikácie činu (bod 3/ obžaloby), ktorý je súčasťou odsudzujúcej časti výroku o vine (odvolanie obžalovaného aj prokurátora), a výroku o oslobodení obžalovaného zo skutku v bode 2/ obžaloby pre jeho nekvalifikovanie ako trestného činu (odvolanie prokurátora). Ide teda o správnosť právneho posúdenia zisteného skutku (skutkov), čo patrí z hľadiska rozsahu revízneho princípu v zmysle § 317 ods. 1 veta druhá Tr. por. medzi (možné) chyby, na ktoré odvolací súd prihliada aj ex effo (odôvodňovali by totiž podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.).

Odvolací súd skúmal aj ďalšie eventuálne chyby, odôvodňujúce z hľadiska oboch dotknutých skutkov podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., avšak s negatívnym výsledkom. Iné chyby, keďže neboli odvolaním vytýkané, neskúmal (s ďalej popísanou výnimkou).

Vo vzťahu k uplatneným odvolacím námietkam potom platí nasledovné:

Pokiaľ ide o právne posúdenie skutku v bode 2/ obžaloby, závery súdu prvého stupňa sú správne a v odôvodnení napadnutého rozsudku, na ktoré najvyšší súd odkazuje, aj dostatočne argumentačne podložené (vrátane vyhodnotenia procesnej použiteľnosti jednotlivých výpovedí sv. S.).

Naopak, odvolanie prokurátora vychádza z predpokladu nepriameho dosahu obžalovaného na vodičské skúšky, ktorý „zrejme“ bol aj uplatnený, pretože „nikto opak nereklamoval“. Takýto priebeh udalostí je síce možný, ale nie nevyhnutný a vykonaným dokazovaním nebol bez primeraných pochybností (oproti reálnej alternatíve, prezentovanej v odôvodnení napadnutého rozsudku), potvrdený.

Najvyšší súd pripomína, že ide o dôvod oslobodenia obžalovaného podľa § 285 písm. b/ Tr. por., ktorý je založený na absencii naplnenia zákonných znakov trestného činu u skutku, ktorý sa podľa výsledkov dokazovania stal.

Tak tomu aj v preskúmvanej veci je, pretože skutok v bode 2/ obžaloby bol preukázaný v podstatnom bode jeho priebehu, ktorým je prevzatie sumy 2000 Sk v hotovosti obžalovaným v predmetnom čase od M. S.. Nebola ale dokazovaním potvrdená okolnosť (a v tom sa odvolací súd so súdom prvého stupňa stotožňuje), že obžalovaný prevzal tieto prostriedky v úmysle zabezpečiť zvýhodnenie tretích osôb pri skúške, resp. že toto zvýhodnenie aj zabezpečil. Skutok teda nebol dokázaný vo všetkých obžalobou tvrdených kvalifikačne relevantných okolnostiach (ako vyplýva z vyššie uvedeného a ako bolo vyššie predoslané, tu bol odvolacím prieskumom hodnotený aj skutkovo-dôkazný aspekt, a to v rozsahu odvolacej námietky prokurátora).

Je potrebné s odôvodnením napadnutého rozsudku súhlasiť aj v tom, že omyl osoby poskytujúcej peniaze tu nemohol vzhľadom k výške odovzdanej sumy založiť trestnosť prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zák., a to pre potrebu súčasnej aplikácie ustanovenia § 125 ods. 1 Tr. zák.

Je vzhľadom k uvedenej okolnosti nadbytočné zaoberať sa v rozsahu odôvodnenia tohto rozhodnutia otázkou možnosti ochrany prostriedkov, subjektívne ich majiteľom určených a poskytnutých na korupčné účely (resp. v širšom rozsahu ochrany akejkoľvek majetkovej hodnoty, ktorá je takto jej majiteľom určená a použitá ako priama súčasť páchania trestného činu), ustanoveniami Trestného zákona, konkrétne IV. hlavy jeho osobitnej časti (trestné činy proti majetku).

V tejto časti je teda odvolanie prokurátora taktiež nedôvodné. Najvyšší súd nezistil ani inú chybu, ktorá by vo vzťahu k predmetnému skutku odôvodňovala podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Tým je odvolací prieskum vo vzťahu k uvedenému skutku uzavretý.

Čo sa týka skutku, ktorý je obsahom odsudzujúceho výroku napadnutého rozsudku (skutok v bode 3 obžaloby), obsah oboch odvolaní proti tomuto výroku je uvedený vyššie.

Pokiaľ ide odvolanie prokurátora, neobsahuje námietku čiastočnej zmeny skutkových zistení, v rozsahu ktorej je zo súdom zisteného skutku vypustená časť skutkovej vety výroku obžaloby, ktorá obsahovo hovorí o prijatí úplatku za zníženie sankcie za priestupok na jej spodnú hranicu a o vykonaní tohto zníženia rozhodnutím obžalovaného (tiež je zo skutku vypustené vymenovanie porušenia povinností obžalovaného ako policajta, ktoré boli súčasťou obsahu jeho služobného pomeru).

Ako vyplýva z už skôr popísaného postupu odvolacieho súdu v zmysle § 317 ods. 1 veta druhá Tr. por., táto podoba súdom zisteného skutku, rozdielna oproti obžalobe, nebola (ako odvolaním nenamietaná, resp. netvrdená chyba) predmetom odvolacieho prieskumu. Možná chyba rozsahu dokazovania alebo hodnotenia dôkazov s následkom nesprávneho zistenia skutku súdom totiž nemôže byť dôvodom dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. (pri zohľadnení znenia písmena i/ naposledy označeného ustanovenia).

Keďže odvolacie námietky obžalovaného vo vzťahu ku odsudzujúcemu výroku o vine (o absencii príčinnej súvislosti prevzatia 3000,- Sk s rozhodovaním obžalovaného o priestupku) boli (ako je uvedené vyššie) vyhodnotené ako nedôvodné, správnosť právneho posúdenia skutku vo vzťahu k obom odvolaniam najvyšší súd skúmal z hľadiska tej podoby činu, ktorá je obsahom skutkovej vety odsudzujúceho výroku o vine napadnutého rozsudku.

Vychádzajúc z tejto premisy, je potrebné použité právne posúdenie odobriť.

Mýli sa obžalovaný, pokiaľ tvrdí, že dotknutá právna kvalifikácia nemôže byť použitá pre nenaplnenie znaku „obstarávania vecí všeobecného záujmu“ vo vzťahu k jeho rozhodovaniu o priestupku, keďže toto sa malo týkať len individuálneho záujmu.

Uvedený právny názor nie je správny a odporuje dlhodobo zaužívanej súdnej praxi. Pokiaľ ide o podrobnosti, najvyšší súd odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku (č.l. 23 a 24) a dodáva, že rozhodovanie orgánov verejnej moci o právach a povinnostiach fyzických osôb (vrátane uplatnenia sankcií) je demonštratívny príkladom „obstarávania vecí všeobecného záujmu“. Tento záujem nie je charakterizovaný osobou priestupcu (iného delikventa, resp. účastníka konania), teda individuálne, ale záujmom štátu a spoločnosti na zákonnom prejednávaní a rozhodovaní vo veciach právomoci toho-ktorého orgánu, vrátane sankčného postihu (v prejednávanej veci za priestupok).

Aj v tejto svojej (obsahovo druhej) časti je teda odvolanie obžalovaného nedôvodné.

Rovnako to platí o zvyšku obsahu odvolania prokurátora, teda o neuplatnení kvalifikácie činu, pre ktorý bol obžalovaný uznaný za vinného ako trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. Najvyšší súd opäť odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku (č.l. 23 ods. 1 a 2) a na predchádzajúcu časť odôvodnenia tohto rozhodnutia, ktorá sa týka skutkovej námietky obžalovaného, spočívajúcej v popretí príčinnej súvislosti medzi rozhodnutím obžalovaného o priestupku a prijatím úplatku (peňažného plnenia, na ktoré nie je právny nárok v zmysle § 131 ods. 3 Tr. zák.).

K tomuto je potrebné len dodať, že trestným činom je prijatie úplatku v súvislosti s takýmto rozhodnutím, aj keď následne poskytnutým úplatkom nebolo rozhodovanie ovplyvnené (čomu zistené okolnosti nasvedčujú), a dotknuté rozhodnutie a konanie, ktoré mu predchádzalo, je zákonné (nevybočuje zo zákonného rámca).

Prijatie úplatku v súvislosti s výkonom právomoci je aj v prípade dodržania zákona pri rozhodovaní nepochybne porušením povinností, tvoriacich obsah služobného pomeru policajta (aj keď nie je v tomto zmysle v preskúmvanej veci dokázané vo vzťahu k rozhodnutiu o priestupku porušenie povinnosti nestranného výkonu štátnej služby, ustanovenej v § 48 ods. 3 písm. i/ zákona č. 73/1998 Z.z. v znení neskorších predpisov). Nie sú však za zistených okolností naplnené (nie je dokázané nastanie skutočností, odôvodňujúcich naplnenie) zákonných znakov prečinu podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., teda výkon právomoci spôsobom odporujúcim zákonu v úmysle zadovážiť inému (aktuálne priestupcovi) neoprávnený prospech. Právomoc na konanie a rozhodovanie vo veciach priestupkov, resp. ich postihu tu vyplýva zo zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a vo vzťahu k orgánom policajného zboru, resp. policajnej súčasti, do ktorej bol obžalovaný služobne zaradený, je daná ustanovením § 52 ods. 2 písm. a/ označeného zákona.

Tým je vyčerpaný obsah odvolacích námietok prokurátora proti výroku (výrokom) o vine, ako aj obsah odvolacích námietok obžalovaného vo vzťahu k tomuto výroku. V širšom kontexte je vyčerpaný odvolací prieskum vo vzťahu k odsudzujúcej a aj oslobodzujúcej časti výroku o vine, teda aj pokiaľ ide o odvolaním nenamietané

okolnosti, resp. chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. (§ 317 ods. 1 veta druhá Tr. por.).

Keďže odvolanie obžalovaného bolo najvyšším súdom posúdené ako nedôvodné, zamietol ho podľa § 319 Tr. por.

Vo vzťahu k výroku o vine (odsudzujúcemu i k obom oslobodzujúcim) je nedôvodné aj odvolanie prokurátora.

Iná je však situácia vo vzťahu k výroku o treste, ktorý bol odvolaním prokurátora tiež napadnutý. Tu je potrebné súhlasiť s odvolaním prokurátora a konštatovať absenciu okolností prípadu alebo týkajúcich sa pomerov páchatel'a, ktoré by umožňovali uložiť obžalovanému trest odňatia slobody pod dolnú hranicu zákonnej sadzby v zmysle § 39 ods. 1 Tr. zák.

Takouto okolnosťou vo vzťahu k veci (prípadu) nie je vypustenie súbežnej právnej kvalifikácie činu, odobrené odvolacím súdom. Jednočinný súbeh trestných činov páchatel'ovi nepriťažuje (§ 37 písm. h/ Tr. zák.), ale ani nepoľahčuje. Z hľadiska dôvodov vecne vedúcich k oslobodeniu obžalovaného u skutku v bode 2/ obžaloby nie je naopak u neho možné považovať prijatie úplatku za ojedinelý excus. Rovnako osobné pomery obžalovaného nie sú výnimočné, vrátane rodinných. Vplyv na rodinu a blízke osoby možno vzhľadom na jeho doterajšiu netrestanosť (§ 36 písm. j/ Tr. zák.) minimalizovať v súlade s § 34 ods. 3 Tr. zák. len uložením trestu na spodnej hranici zákonnej sadzby, k čomu aj došlo.

Je potrebné zdôrazniť, že samotná prísnosť zákonného postihu (výška trestnej sadzby) okolnosťou použiteľnou v zmysle § 39 ods. 1 Tr. zák. nie je.

Preto najvyšší súd na základe odvolania prokurátora a pri využití ustanovení Trestného poriadku uvedených vo výroku tohto rozsudku zrušil výrok o treste napadnutého rozsudku a uložil obžalovanému trest odňatia slobody na minime sadzby podľa § 329 ods. 2 Tr. zák., zníženej v zmysle §§ 38 ods. 3, § 36 písm. j/ Tr. zák. (zníženie hornej hranice sadzby trest neovplyvnilo).

Pre výkon trestu ho zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák.

Peňažný trest a trest zákazu činnosti uložil najvyšší súd obžalovanému v rovnakej podobe a výške, ako súd prvého stupňa a s využitím rovnakých ustanovení Trestného zákona (vrátane náhradného trestu odňatia slobody). Preto v tomto smere na napadnutý rozsudok, vrátane jeho odôvodnenia, odkazuje.

Odvolanie obžalovaného, ako už bolo uvedené, odvolací súd zamietol ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 29. novembra 2011

JUDr. Peter K r a j č o v i ě, v.r.
predseda senátu

Vyhotovil: JUDr. Libor Duľa

Za správnosť vyhotovenia: Libuša Jánošíková